

1993. március 20. – **Kádár János meg a vaddisznók**

Vasárnap délelőtt 11 órakor nyílik a Vajdahunyad-várban a Nimród Fotóklub csoportos kiállítása, amelyen évről évre a legjobb hazai vadfotók láthatók. A Tavaszi Fesztivál keretében, gondos zsűrizés után kiállított művészi felvételek között ott vannak Kovács Attila képei is, aki számos díjat nyert már ezeken a pályázatokon. Az MTI fotóriporterével ez alkalomból a vadfotózás rejtelseiről váltottunk szót: oldalunkon az ő „cserkészéseinek” eredményéből nyújtunk ízelítőt.

– Mindenféle fotótémához rendkívüli alázat kell: nem szabad megzavarni a témát; inkább meg kell lepni – vallja.

Tehát a vadfotósnak nem lehetnek preconcepciói, előzetes elképzelései?

Ettől függetlenül lehet, hiszen tudja, mikor milyen állatra indul, például, hogy szarvasbikával találkozni szarvasbögés idején tud. A csalogató hangokat azonban magam is előszeretettel használom – szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy egy műanyag csővel is elég jól tudok bögni...

Nem szokott a bika meglepődni, amikor nem azt találja, amit vár?

De. Egyszer az egyik úgy be volt gerjedve, hogy már négy méterre volt tőlem, mikor gyanút fogott. Ellőttem az utolsó három kockát, aztán beszakadt a film, de a bika csak jött egyre közelebb. El kellett kezdenem emberi hangon beszélni hozzá. Iszonyatos élmény volt: alig lehetett lebeszélni, hogy rám rontson...

Csak ilyen élményei maradtak?

Nem. Elmésélhetetlenül érdekes például az állathangok világa, ami sajnos nem lehet rajta a képeken. Például, ha az őzsíp szavára egészen közel jön az őz; amikor szagot kap, kutyaugatás-szerű hangokkal riasztja a társait.

Mi, átlag erdőjárók, miért nem találkozunk soha ilyen nagyvadakkal?

Ez a probléma volt az első inspiráció gyermekkoromban a vadfotózáshoz. A gyerek ugyanis hangoskodik, nem lassan megy az erdőben: meg kell tanulni a „látványrablást”: optikával is becserkészni a vadat. De mostanában egyébként is egyre kevesebb állat van az erdőkben: a vadászati törvény meghozatala előtt minden vadász úgy gondolja: utoljára vadászik még egy jót. S rá is vannak szorulva: egyre több vadkárt ítélnék meg nekik. Arról nem is szólva, az orvvadászok mennyire elszaporodtak az utóbbi időben...

Lehetett-e fotózni valaha a lezárt állami és pártvadászterületeken?

Hivatalosan nem, de egy vérbeli vadfotós akkor is beszökött. Én sokáig a kormányőrség protokollfotósa voltam, de nekem sem engedték, így amikor az egyik kollégám lebukott és az én nevemet mondta be a magáé helyett, rosszul számított. A kormányőrségnél egyébként elnézték nekem ezt a vadfotózási hobbit, csak azt tették egyszer szóvá, hogy ugye nem ugyanazzal a géppel fotózom a vaddisznókat, mint Kádár Jánost? De, mondtam, ugyanazzal.

– Hány országban fényképezett már?

– Európában kilenc országban, azonkívül Kamcsatkában is. Repülőről próbáltam lencsevégre kapni a medvéket, de nem sikerült, pedig a pilótánk kifejezetten ezért ment át siklórepülésbe. Aztán amikor leszálltunk, egy késsel folszerelve nekivágtam a vízmosásban medvenyomot követni. "A vendéglátóim fölöttébb idegesek voltak, amikor előkerültem – mondták, egy kisbalta is kevés lett volna...

– Mi a vadfotós álma ?

– Kittenberger Kálmánon nevelkedve, nem lehet más, mint Afrika. Nem akarom elkiabálni, de

Látványrablás erdőn-mezőn (Esti Hírlap)

Írta: Adminisztrátor

2015. december 07. hétfő -

október-novemberben talán sikerül: egy háromhetes tanganyikai szafarihoz csatlakozhatnék fotósként – szponzor kérdése, sikerül-e. **Csontos János**